

xer: waar zit die potentiële theaterbezoeker, op welke manier is hij nog sociaal verbonden met een artistiek aanbod dat om aandacht schreeuwt, al te vaak echter roepend met verkeerde klemtonen, of gewoon niet 'verstaanbaar' genoeg.

In dit langzaam inkrimpende Brussels theaterlandschap is er één bijzonder fenomeen, dat aan de malaise elders geen deel lijkt te hebben: het kindertheater, sinds jaar en dag prominent aanwezig middels de Kinderzondagen van de Beursschouwburg. Een onbetwist publiek succes, dat niet aangetast wordt door de navolging van het initiatief in de culturele centra van de rand: hier lijkt de socio-culturele verwarring geen vat te hebben op het gedrag van het publiek. Het kan te maken hebben met de eigenheid van het kindertheater: het kinderpúblic is als zodanig sociaal en intellectueel niet gedifferentieerd — de ouders misschien wel, maar dat bepaalt de concrete receptie bij het kind niet — én aan kindertheater hangt, terecht maar vooral ten onrechte, nog dat educatieve geurtje: kunst móét, voor de vorming van het kind. Deze factoren, gekoppeld aan een continu kwali-

teitsvolle, originele en gezond-riskante programmatie liggen aan de basis van het succes van de Kinderzondagen. Vanuit deze werking ontstond de behoefte van de Beursschouwburg om als producent op te treden. Niet zozeer vanuit artistieke ijdelheid — "wat we zelf doen, doen we beter" — maar omdat het Vlaamse kindertheateraanbod (een bijna niet reizend KJT, en drie Gentse kleine groepen) sowieso veel te beperkt is, zeker na de verdwijning van het Brialmonttheater.

In 1986 ontstond *Een maan tussen twee huizen*, in 1988 *K!T*. Beide producties vonden gretig afnemers, trokken veel publiek en versterkten de ambitie-op-termijn om vanuit de Beursschouwburg een produktieplatform voor kindertheater te ontwikkelen. Er werden wel pogingen van 'verdacht allooi' gesignaleerd in deze sector, zoals tijdelijke promotie van het artistiek onbestaand Schooljeugdtheater tot beroepsgezelschap, het plan van o.a. Hugo Meert en Paul Ricour om rond de griezelig onnozele kinder-TV-serie *Merlina* een toneelproject op te zetten. Tot nu toe haalden dergelijke dwaasheden gelukkig altijd bakzeil, maar tot een relevante kindertheater-

structuur kwam het evenmin. Het politieke klimaat lijkt niet gunstig, ondanks de evidente behoefte van het publiek — dat veeleisend is geworden en geen onzin à la Mechels Jeugdtheater accepteert.

Bij wijze van conclusie. Het Brussels theater, en de publiek malaise die er (b)lijkt te heersen is haast een metafoor voor de cultuurpolitieke zorgen van 'nieuw België' en daarbuiten. De desoriëntatie van het theater als kunstvorm, de uitholling van esthetische betekenisriteria (om Wittgenstein even te parafraseren) en de provincialistische vertaling van wat eigenlijk een fundamentele discussie moet zijn, in het Belgische beleid: dat zijn de echte vragen achter de leegloop van het Brussels theater — één serie uitverkochte *Romeo en Julia*-inbadpak is geen tegenbewijs. Iedereen — de theaters, de politici, de veeleisende toeschouwers — heeft zijn verantwoordelijkheid. Of zij nog in staat zijn die op te nemen, heeft met veel meer dan met kunst alleen te maken, hoezeer we dat misschien ook betreuen.

Klaas Tindemans

Links boven:
Ottone Ottone
(Rosas) — Foto
H. Sorgeloos.

Links onder:
Bartok/
Aantekeningen
(Rosas) — Foto
H. Sorgeloos.

Rechts boven:
Flowers '84
(Lindsay Kemp
Co) — Foto
A. Muciaccia.

Rechts onder: *Les*
Porteuses de
Mauvaises
Nouvelles (Wim
Vandekeybus) —
Foto O. Iturbe.

